II Книга Макавеїв 7

Макавейські брати із своєю матір'ю

1 Сталось також, що семеро братів з матір'ю були разом схоплені. Цар повелів катувати їх бичами та воловими жилами, щоб заставити їх їсти заборонену свинину.

2 Тоді один з них, говоривши за всіх, промовив так: "Про що маєш нас питати? Що хочеш від нас знати? Ми готові радше вмерти, ніж переступити батьківські закони."

3 Розгнівався цар і наказав розпекти на вогні грати та котли.

4 Скоро вони були розпечені, він звелів тому, що говорив за всіх, утяти язик, обдерти з голови шкіру й у присутності інших братів та матері обтяти йому руки та ноги.

5 А коли його, скаліченого на всьому тілі, звелів цар принести до вогню і пекти на ґратах, то він ще дихав. Як же дим з тіла, що смажилося на ґратах, розійшовся далеко, то інші брати з матір'ю піддавали один одному духу до відважної смерти, кажучи так:

6 "Господь Бог дивиться згори й направду милість має до нас, як це Мойсей був ясно об'явив у пісні: І він матиме милість до своїх слуг."

7 Коли перший так помер, тоді привели другого на муки, і здерши йому з голови шкіру разом з волосям, спитали: "Чи їстимеш, заки розшматують тобі тіло член за членом?"

8 А він відповів мовою своїх батьків: "Ні!" Тому й він переніс такі самі муки, як і перший.

9 Віддихаючи ж востаннє, сказав: "Ти, злочиннику, забираєш у нас це життя дочасне, але Цар світу воскресить нас, що вмираємо за його закон, - до вічного життя."

10 Після того почали катувати третього. Йому наказано висунути язика, і він зробив так негайно, та, простягнувши відважно руки,

11 заявив безстрашно: "Я маю їх з неба й заради його закону не дбаю про них; від нього сподіваюсь знов їх дістати".

12 Тож сам цар і ті, що були з ним, здивувались душевній силі юнака, який не зважав на муки.

13 А коли цей помер, підвели четвертого на ті самі важкі муки,

14 а як він мав уже вмирати, то сказав: "Ліпше померти від руки людей, коли хтось має надію в Бога, що він воскресить його знову; для тебе ж воскресіння до життя не буде."

15 Опісля за тим привели п'ятого й заходились його катувати.

16 Тоді він глянув цареві в вічі й мовив: «Ти чиниш владою, що її маєш над людьми, все, що хочеш, хоч і ти тлінний; але не думай, що Бог покинув наш народ!

17 Зажди, отже, то й побачиш велику його силу, і як він тебе й твоє потомство покарає.»

18 Після цього привели шостого, який, мавши вмирати, сказав: «Не зводь себе даремно. Ми бо терпимо те з-за себе самих, бо ми грішили супроти нашого Бога; тому над нами й скоїлись

предивні лиха;
19 та не думай, що уникнеш кари, ти, що насмілився з Богом воювати.»
20 Незвичайно великого подиву, доброго спомину гідна їх же мати, що, бачивши як семеро її синів протягом одного дня загинули, мужньо перенесла те, бо надію поклала на Господа.
21 Вона, повна шляхетної відваги, підбадьорюючи свою жіночу ніжність мужеським духом, умовляла кожного з них батьківською мовою, кажучи до них:
22 «Не знаю я, як ви в моїм лоні з'явилися, не я дала вам дух та життя, не я звела докупи первні вашого тіла,
23 тож Творець світу, який творив людину, коли вона поставала, який дав буття всім істотам, - віддасть назад вам У своєму милосерді дух та життя, бо ви тепер жертвуєте собою задля його святих законів.»
24 Антіох думав, що вона його зневажає, і боявся, щоб вона, йому на наругу, не звернула голосу наймолодшого, який ще лишився; почав отже його умовляти, і то не лише словами, але й під клятвою запевняв, що збагатить його, вчинить щасливим, ба навіть матиме його за друга й дасть йому великий уряд.
25 Якже ж юнак ніяк не хотів на те пристати, цар прикликав матір і заходився її намовляти, щоб вона дала хлопцеві рятівну пораду.
26 А що він довго умовляв, то вона й погодилась переконати сина.
27 Тож нахилившись над ним, почала вона глузувати з жорстокого тирана, кажучи так, батьківською мовою: «Сину мій, змилуйся надо мною, що носила тебе в лоні 9 місяців, що годувала тебе 3 роки і вигодувала та й довела до цього віку, кормивши тебе.
28 Молю тебе, дитино, поглянь на небо й землю, подивися на все, що в них є, і зрозумій, що все це Бог створив з нічого, і що й людський рід став існувати таким робом.
29 Не бійся цього ката, а, гідний своїх братів, прийми смерть, щоб я могла тебе в Божому милосерді знову мати разом з братами.»
30 Ледве вона скінчила, як юнак сказав: «Чого чекаєте? Я не послухаю царського наказу. Я повинуюся велінню закону, що його дав Мойсей батькам нашим.
31 А ти, винахіднику всякого зла на євреїв, не уникнеш рук Божих!
32 Ми за свої гріхи страждаєм.
33 Наш вічно живий Бог розгнівався на нас на короткий час, щоб нас навести на розум і покарати, та він знову примириться з своїми слугами.
34 Ти ж, нечестивцю і наймізерніший з усіх людей злочиннику, не несись даремно вгору, пишаючись дурними надіями та здіймаючи на синів неба свою руку,

35 бо ти ще не втік від суду Бога Вседержителя, який усе бачить.
36 Наші брати тепер, перетерпівши короткі муки, осягнули вічне життя в Божому союзі. Тебе ж Божим судом спіткає справедлива кара за твою гординю.
37 Я ж, як і мої брати, віддаю тіло й душу за батьківські закони, просивши Бога, щоб незабаром змилувався над народом нашим і щоб ти, зазнавши кар і муки, визнав, що він - Бог єдиний;
38 та й щоб гнів Вседержителя., слушно наведений на весь наш народ, припинився на мені й на моїх братах.»
39 Розгніваний тим, цар мучив його ще гірше, ніж інших, бо дошкулила йому наруга.
40 Отак він і розлучився бездоганно із життям, звірившись повнотою на Господа.
41 Останньою після синів померла й мати.
42 Нехай сказане про жертви та надмірні муки вистачить.